

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

Les males inter

"Seré més caritatiu, més sociable, més frugal, més bona persona. He decidit de dir un bon dia de bon cor al veí addicte a l'estridència 'rap' i a la veïna tan xalesta que dia sí dia no canta les romances de 'Doña Francisquita'. També he decidit que encara no sóc prou de dretes, però això ho deixaré per a l'any que ve."

RAFA GIL

La Puerta del Sol.

Dilluns, 1. Faig els bons propòsits de costum, com cada Cap d'Any. Seré més caritatiu, més sociable, més frugal, més bona persona. No maleiré la mediocritat, tan necessària com el pinso. Vull aprendre a fer com si escoltés els escriptors que es queixen dels editors, els poetes sense editor i els editors a punt de bancarrota. També escoltaré amb paciència el meu nebot, salvador d'espècies ornitològiques. He decidit de dir un bon dia de bon cor al veí addicte a l'estridència *rap* i a la veïna tan xalesta que dia sí dia no canta les romances de *Doña Francisquita*. També he decidit que encara no sóc prou de dretes, però això ho deixaré per a l'any que ve.

Dimarts, 2. La nova barbàrie de les dotze campanades ens allunya encara més d'una nit de Cap d'Any que puguem assaborir amb gust, de manera privada. Ja veig que milers de japonesos van a Viena i l'endemà aplaudixen el concert de la Filharmònica. Trafalgar Square, Puerta del Sol: camps de batalla de la insatisfacció i del mal gust, amb rots de xampany barat, crits de tribu enfollida i cançons de gent sense poble. Una nit ideal de final d'any? Potser un hotel silenciós amb cambres maternals, sense quitxalla ni esportistes, sense televisió ni fil musical, amb un bon menú servit a punt a les set i mitja del vespre i una vetllada pleníssima de badalls i de fum de cigar abans d'anar-se'n al llit, una mica abans de les onze.

Dimecres, 2. Veig que és més o menys to-

ARXIU

Milton Friedman.

lerat de llegir el *Financial Times*, però els lectors conservadors, pro-americans i arxipitalistes del *Wall Street Journal*, encara no tenim dret a existir. Cansat de veure'm citar el *WSJ*, un crític va cridar-me a l'ordre: potser encara voldria que llegíssim *L'Humanité* —exagero, *Le Monde*—. En realitat, la pàgina d'opinió de l'edició europea del *WSJ* té molta vitalitat intel·lectual —Irving Kristol, Toffler, Milton Friedman— i els editorials arriben a un voltatge dialèctic elevat. Avui, per exemple, raonen l'exemplaritat de la proposta de disciplina fiscal que Gingrich demana per a l'estat del benestar: l'editorialista cita Hayek quan deia que l'estat del benestar té un impuls intrínsec que avança cap a algun punt sense retorn. Suècia se n'adona, però no hi veu camí de retorn: el 1995 pot ser el punt sense retorn de França, sense poder reduir les promeses electorals ni dur-les a terme. Als Estats Units, el "Contracte amb Amèrica" ja ha aconseguit d'acanalitzar la despesa federal, posant sobre la taula conceptes fins ara intocables. "Pels legisladors, el desafiament ja no és com distribuir beneficis, sinó més aviat com estimular el creixement econòmic". Postsocialistes de tot el món, llegiu el *Wall Street Journal*! Sempre hi aprendreu alguna cosa més que no llegint la *Revista de Catalunya*.

Dijous, 4. Qualque dia tornarem al gener de Màrius Torres, quan la terra és nua i bella. "La claredat, severa/ sobre el paisatge mort...". Poeta de viva nuesa, d'aire clar, "d'una tris-

cions de cada nou any

ARXIU

Alain Finkielkraut.

tesa tèbia com una pau". Hi ha també el gener dels ametllers florits, epifànic i fugaç. És la delícia de quan "l'any s'encamina/ cap al tombant de juny". Queden l'home i els núvols, "la dolcesa tèbia i trista/ d'una elegia d'or". "O transparència dolorosa,/ si, igual que tu, el meu cor/ fos una calma lluminosa/ sobre un silenci d'or!".

Divendres, 5. "L'ofensiva sindicalista pot recomençar, però, si el govern fa política, tot anirà minvant, fins a la vida normal de cada dia. Parlant de França, a Espanya heu confòs la paralització amb el caos. Si atures el transport públic, pots paralyzar circuits fonamentals d'una societat, però això no és el caos. Fixa't que, en plena crisi, les vendes de bicicletes a França van augmentar: hi havia individus que volien anar a la feina o a obrir el seu petit comerç, fos com fos", m'explica un coneixedor de França, corresponsal d'anys i panys a París. "Hi ha també la curiosa divisió dels intel·lectuals d'esquerra, amb manifestos antivaga a *L'Humanité* —sí, encara surt— i manifestos antivaga a *L'Observateur*. De l'un costat, Edgar Morin, B. —H.— Lévy, Touraine, Furet, Finkielkraut; de l'altre, Pierre Bourdieu o Gilles Perrault". Qualsevol oportunitat és bona per a reinstaurar el costum parisenc de signar manifestos. Recordo que Roger Nimier i uns altres impertinents varen preparar manifestos en defensa de minories oprimides inexistents, i molts patriarques els signaren. Quan Gide va morir, feren arribar un telegrama a Mauriac: "L'infern no

ARXIU

André Gide.

existeix. Peca tant com vulguis. Gide". De totes maneres, amb motiu de la nova pica-baralla dels intel·lectuals de París, *L'Express* diu amb malvolença que els vianants, *helàs!*, no han pogut seguir aquest debat perquè no tenien ni tren ni metro per a llegir els diaris.

Valentí Puig